

for at rense Luften i Stuen. Saa sad hun et Øjeblik ubevægelig, med bægge Hænder i Skødet, under en Stilhed, hvori man syntes allerede at høre Musiken klinge fra det fjerne.

Henne i den mørkeste Krog af Stuen havde den unge Frøken Gerda forputtet sig.

Der var i Aftenens Løb foregaaet en paa-faldende Forandring med den før saa muntre unge Pige; hun var bleven mærkelig stille, næsten højtidelig. For Fætterens Galanterier havde hun under Maaltidet vist sig mere og mere udeltagende, hvorimod hun med stedse større Opmærksomhed havde set og hørt paa Emanuel, naar han talte.

Ogsaa nu sad hun og stirrede ufravendt paa ham med store, undrende Øjne. Hun havde bøjet sig forover og støttede Albuerne paa sine Knæ. Et mørkerødt Skær fra en nærstaaende Lampe belyste hendes Ansigt og de foldede Hænder, hvorpaa hun hvilede sin Hage; Resten af hendes Skikkelse utydeliggjordes af Skyggen. I hvert af hendes Træk saaes Familieskabet med Fru Hassing; hun havde omtrent den samme madonnaagtige Ansigtsoval, Mundens og Hagens bløde Linjer røbede den samme sværmeriske Hengivelsestrang; men Næsen var kraftigere, Kindens Runding fastere, og der ulmede en Ild af vaagnende Lidenskab i